

sak. *B. och narrar tala sanningen*, tanklösa människor säga allt, hvad de veta, liksom barnen. *B. är b.*, af barn får man ej vänta någon fullkomlighet, man måste öfverse med deras fel. *Brändt b. skyr elden*, när man en gång lidit skada genom något, aktar man sig sedan noga derför. — *Syn.* Barnunge, Unge. — 4) Brukas i förtrolig, vänlig ton, till en hustru, en älskarinna, en ung flicka, ett yngre tjenstehjon, underlydande, o. s. v., antingen för att smeka, trösta, beklaga, o. s. v., eller för att tillsäga om, förmå till något. *Mitt söta b., frukta ingenting. Mitt b. lilla, blif icke ond. Det arma b-et!* *B., hur kunde du tro det? Skynden er nu, b., och arbeten flitigt.* *B., gå efter min hatt och käpp.* — *Ss. Barnaskara, Barnbädd, -fiende, -glädje, -hatt, -hop, -hufvud, -klädning, -känga, -lik, s. n. o. adj., -rock, -skara, -stoj, -stämna, -säng, -vagg.*

BARNABARN, BARNABOK, BARNAFÖDERSKA, BARNALÄRA, BARNAMORD, m. fl., se Barnbarn, Barnbok, m. fl.

BARNÄRF, n. 5. Arfsmedel, tillhörande barn, och inestående till förvaltning hos barnets förmyndare eller hos Förmyndarekammare.

BARNASINNE, n. 4. Sinnelag, menlost, rent och oskyldigt, som hos ett barn. — *Syn.* Se Oskuld.

BARNASKAP, n. 5. Egenskapen af att som barn tillhöra någon; rättighet som någons barn. Brukas mest i biblisk och religiös stil. *Erhålla b. i Guds rike, blifva salig.*

BARNASKÖTERSKA, BARNAUNDERVISNING, BARNAUPPFÖSTRAN, BARNAÅLDER, BARNAÅR, se Barnsköterska, &c.

BARNBAL, m. 5. Bal, tillställd för barn.

BARNBARN, BARNABARN, n. 5. Barn af son eller dotter, afkomling i andra rätt nedstigande led. *Barnbarns barn*, afkomling i tredje rätt nedstigande led; *Barnbarns barnbarn*, i fjerde; *Barnbarns barnbarns barn*, i femte, o. s. v.

BARNBECK, n. 5. (anat.) Mörkgrönt, tjockt ämne, utgörande en blandning af gallan och tarmgångens egna vätskor, och som, efter de första månaderna, innehålles i de grofva tarmarna hos foster.

BARNBIBEL, m. 2. pl. — *biblar*. Bok för barn, innehållande ett sammandrag af de berättelser, som förekomma i bibeln, och prydd med uppslysende gravurer eller träsnitt.

BARNBOK, f. 5. pl. — *böcker*. Bok, ämnad till undervisning eller nöje för barn. *Det finnes många slags barnböcker; deribland är abc-boken den första, som begagnas.*

BARNBYTE, n. 4. 1) Ett barns bortbytande mot ett annat, som hemligen understicker. — 2) (enligt folktron) Den förmenta händelsen, då ett troll understicker sin afföda i kristna barns ställe. Sådana bortbytta barn kallas Bortbytingar, Bytingar, Trollungar, Barnbytingar.

BARNBYTING, m. 2. Se föreg. ord.

BARNBÖRDSDHUS, n. 5. Se *Barnförlossningshus*.

BARNDOCKA, f. 1. Liten docka för barn att leka med.

BARNDOM, m. 2. sing. 1) Den första af människans fyra åldrar, ifrån födseln intill ungdomsåldern. Räknas af somliga till tolfte, af andra till femtonde året. Kan antagas sträcka sig till målbrottet för gossar och menstruationens inträdande hos flickor. *B-en har sina fröjder och sorger, liksom en hvar af människans öfriga*

åldrar. I b-ens lyckliga dagar. Ifrån b-en, från spädate år. — *Syn.* Barnålder, Barnår, Barndomstid. — 2) (fig.) De, som ännu äro i denna ålder. *B-ens behag. Skona hvarken ålderdom eller b.* — 3) (fig.) En saks, ett företags begynnelse. *Verldens, samhällets b. Romerska republikens b. Målningskonsten var då ännu i sin b.* — *Syn.* Se Början. — *Ss. Barndomsdagar, -fröjd, -glädje, -lek, -minne, -nöje, -sorg, -tid, -vän, ålder, m. fl.*

BARNDOP, n. 5. Döpelse af barn. Ordet brukas till skillnad ifrån äldre personers döpelse, hvilken isynnerhet under de första århundradena efter kristna lärans införande i Sverigē ganska ofta inträffade.

BARNFADDER, c. 2. pl. — *faddrar*. Fadder åt ett barn, till skillnad ifrån dem, som stå fadder för äldre personer, vid öfvergången ifrån en annan religion till kristna läran. Se vidare *Fadder*.

BARNFADER, sammandraget **BARNFAR**, m. 2. pl. — *faddrar*. Fader till ett oäkta barn, tillkommet af lönskaläge.

BARNFAVORIT, barnfavorit, c. 5. Person, mycket omtyckt af barn.

BARNFLAT, a. 1. Som öfverdrifvet tycker om barn och klemmar med dem.

BARNFLICKA, f. 1. Ung flicka, som är barnsköterska.

BARNFÖDA, f. 1. sing. Födoämne, tjenligt för barn eller som i allmänhet gifves dem.

BARNFÖDD, a. 2. Född (på viss ort och ställe). Brukas alltid med tillägg af det ställe eller den ort, der någon är född, eller ett ortadverb. *B. i Upsala. Jag är der b.*

BARNFÖDERSKA eller **BARNAFÖDERSKA**, f. 1. Kvinna, som inom kort skall föda eller nyligen födt barn. Ordet brukas förnämligast i juridisk, statistisk, kyrklig och embetsstil.

BARNFÖRLOSSARE, m. 5. Läkare, som förlöser kvinnor i barnsödd.

BARNFÖRLOSSNING, f. 2. Biträde af barnmorska eller af barnförlossare vid en kvinnas förlösning. *Doktor E., fru P. är mycket skicklig i b.* Ordet brukas endast med hänseende till förlösningsträdet, hvaremot *Förlösning* säges endast i fråga om sjelfva barnaföderskan.

BARNFÖRLOSSNINGSDHUS, n. 5. 1) Inrättning, der barnaföderskor emottagas, vårdas och förlösas. — 2) Sjelfva huset, der denna inrättning finnes. — *Syn.* Barnbördshus, Barnsängshus, Barnförlossningsinstitut.

BARNFÖRLOSSNINGSKONST, f. 5. Konsten att förlösa barnaföderskor.

BARNFÖRSEL, m. 2. sing. (föga brukl.) Ett barns understickande i ett annat barns ställe.

BARNGYCKEL, n. 5. 1) Gyckel, upptåg, för att roa barn. — 2) (fig.) Barnsligheter, barnslig naraktighet. — *Syn.* Se *Gyckel*.

BARNHUS, n. 5. 1) Inrättning, der fattiga och oäkta barn, eller hittebarn, antingen emot en viss inlösningssumma eller kostnadsfritt, emottagas till vård och underhåll under barndomsåren. *Inköpa, inlösa på b-et.* — 2) Sjelfva huset, der inrättningen finnes. *Bo på b-et.*

BARNJOLLER, n. 5. sing. 1) Barns jollrande. — 2) (fig.) Barnsligt, enfaldigt och oförnuftigt tal af äldre personer. — *Syn.* Se *Joller*.

BARNKÄMMARE, m. 2. o. 5. pl. — *kamrar* o. *kammare*. Rum för smärre barn, der de äro under vård och tillsyn af amma eller barnsköterska.

BARNKLÄDER, m. 5. pl. Alla slags kläder, som begagnas för barn.